

Ema, kas ma suren ära?

Väikese lapse haigust ja valu on väga raske mõista. Kuid Antek, viieaastane Poola poiss, avastas nende tähenduse. Siin on tema elulugu.

23.08.2008

Mitte keegi ei taha, et sellised asjad juhtuksid, kuid nad juhtuvad. Suvevaheajal oli „Rüütel Antekil“ kõhuvalu ning tal polnud tuju mängida oma õdede Marysia ja Rosaga. Ta lamas nuttes voodis.

Anteki vanemad viisid ta haiglasse, kus ta sai valuvaigistava süsti. „See ei meeldinud talle üldse,“ selgitas ta ema, Dorota, „kuid see leevendas valu ta kõhus. Arvasime, et see on vaid ühekordne juhtum, kuid siis olime sunnitud aina tihedamini tagasi haiglasse pöörduma.“

Pärast suvevahaeaja lõppu alustas Antek kooli. Rõõmsameelsuse ja viisaka käitumisega võitis ta kiirelt oma õpetajad ja koolikaaslased enda poole. Talle meeldis alati rändrüütlit mängida ning ta käitus ka vastavalt.

Tema perekonnas ja koolis – Sternik, Opus Dei korporatiivne apostolaat – inimesed palvetasid Anteki tervise eest. Midagi oli valesti. Antek aga palvetas paljude teiste, rohkem või vähem tõsiste, asjade eest nagu maailma rahu, oma õed, lemmik jalgpalli meeskond...

Lõpuks arstid otsustasid opereerida, kontrollimaks, kas ei ole tegemist

pimesoolepõletikuga. Kuid see polnud kaugeltki lahendus, vaid hoopis tugevamate kõhuvalude algus.

„Miks ma pean haiglas olema?“ küsis Antek. „Miks ma olen haige?“

Ta emal oli vähe, mida talle öelda, ning ta üritas kõike seletada järgnevalt: „Mu poeg, kui Jeesus vaataks sind ja küsiks sinult, 'Antek, kas saad mind mu ristiga aidata?', mis sa talle vastaksid?“

„Arvan, et vastaksin jah.“

„See ongi see, mida ta sinult praegu küsib.“

Anteki vanemate sõber, üks preester, külastas poissi. Ta rääkis temaga ning andis talle väikese puust krutsifiksi. Sellest hetkest alates hoidis Antek seda risti käes kui ta läks kontrolltöödele või kui ta viidi operatsioonile.

Haigla õed nägid, kuidas poiss pani oma käe suu juurde ning kuulsid teda sosistamas: „Jeesus, ma usaldan sind.“

Dorota räägib, kuidas ta päeval, mil arstid pidid panema lõpliku diagnoosi, kõndis aeglaselt arsti kabineti poole, nagu üheksandat kuud rase naine. „See on vähk,“ ütlesid arstid vanematele. „Homme alustame kemoteraapiaga.“

Rüütel Antek astus sellele kartustäratavale lohele vastu julgusega, kuid vähese jõuga. Juusteta, oksendades ja nõrgana küsis ta: „emme, mis juhtub minuga?“

Ema rääkis talle tõtt. „Sul on haigus, mille nimi on vähk. Arstid üritavad sind terveks ravida, kuid sa pead teadma, et see ei õnnestu neil alati.“

„Kas sa mõtled, et ma võin surra?“

„Nagu me kõik, nagu issi ja nagu mina. Kuid ainult Jumal teab, mis järjestuses.“

Poiss ei öelnud enam midagi. Ta ainult pööras, võttis oma krutsifiksi laualt, ning sosistas taas: „Jeesus, ma usaldan sind.“

Anteki ema korraldas perekonna ja sõprade seas palvete keti. Iga päev sai ta oma mobiili sõnumeid: „Täna ma käisin missal Anteki eest“; „Ma palvetan mõned minutid sinu poja eest.“ Dorota küsis kõigilt, kellelt võimalik, palveid. Ühel päeval, mil ta väljus taksost, ütles ta juhile: „Mu poeg on suremas. Kas saaksite tema eest palvetada?“

Ta palvetas ning organiseeris teisi palvetama. Ta soovis Jumalale esitada „tonnide viisi palveid.“

Antek võitles tugevalt vähiga. Mõnel päeval oli ta tugev ja jooksis mööda haiglat ringi nagu välk, tekitades

suurt segadust. Teistel päevadel oli tal vaevalt jõudu teleka vaatamiseks.

Ta arenes vaimselt kiiresti. Ta küsis aina sagedamini emalt surma, taeva, ja kannatamise põhjuse kohta.

„Emme, mida tehakse taevas?“

„Mängitakse, sõidetakse rattaga, veedetakse rõõmsalt aega Jumalaga.“

Ta ema usub nüüd, et need „tonnide viisi palved“ andsid Antekile puhkust enne lõppu. Mõningaid päevi tundis ta end täiesti hästi. Ta jooksis siia-sinna, käis jalutamas, ta rõõm oli taastunud.

Kuid arstid teadsid, et vähk kasvas üha kiiremini edasi. Nad soovitasid vanematele Antek koju viia, kus ta tunneks end rahus viimastel päevadel. Seal jäi ta taas haigeks. Sellegipoolest nautis ta kodus olemist perega. Voodist nägi ta ema süüa valmistamas, oma õdesid koduseid

töid tegemas, isa talle muinasjuttu lugemas.

Üks päev kutsus ta enda juurde oma õe, Rosa, kellega ta oli vahest tülitsenud. „Rosa,“ ütles Antek, „sa oled nii armas ja nii hea. Ma armastan sind. Mäleta seda.“

Ühel teisel korral ta isa ütles talle pisarates: „Mu poeg, kui ma saaksin, siis sureksin sinu eest.“

Poiss naeratas raskusega ning vastas: „Kuid mina olen see, kes sureb sinu eest.“

Antek suri natuke pärast kella seitset hommikul. Ta oli kuus aastat ja üheksa kuud vana.

Üks sõber kirjutas ta hauale: „Täna sind Antek. Sa õpetasid meid vastu võtma kannatust, mis tuleb meile teadmata põhjusel. Toetama ennast usuga. Vastu võtma Jumala tahet ning Teda usaldama.“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/ema-kas-ma-suren-ara/](https://opusdei.org/et-ee/article/ema-kas-ma-suren-ara/)
(17.03.2026)